

De l'aroma al menú

La setmana passada hi va haver en un hotel de Barcelona un d'aquells actes que darrerament sovintegen, actes que podríem anomenar amb aroma d'olivera. Aquesta vegada l'amfitrió, Iniciativa per Catalunya, va buscar la creació d'un clima perfecte a través d'una escenificació que contenia tots els ingredients per aconseguir la tan debatuda però encara no aconseguida unió de l'esquerra. A la taula, moderant, hi havia la senadora eivissenca Pilar Costa, que darrerament s'ha convertit en la nineta dels ulls dels dirigents de l'esquerra principatina. La veuen com una mena d'heroïna sorgida del paradís pitiús, que amb la unitat com a única arma ha aconseguit derrotar el totpoderós dolent, encarnat en aquest cas pel popular Abel Matutes. A la taula, en una punta també hi havia una altra presència exòtica, en aquest cas acabat d'arribar de Nàpols, que es va encarregar d'explicar en V.O. i sense subtítols el que realment era l'Ulivo. Andrea Cozzolino, del PDS, ho sap molt bé: "no és una suma de sigles, és un programa de govern".

Tot havia estat preparat per veure com la nostra versió local de l'olivera començava a arrelar, a través de les intervencions de Narcís Serra, Josep Lluís Carod-Rovira i l'amfitrió, Rafael Ribó. Però malgrat que la taula estava ben parada, no es va arribar ni al primer plat. Els tres convidats van verbalitzar la seva voluntat d'arribar a prendre les postres junts algun dia però no van coincidir ni en el menú a escollir. És el que sol passar en aquests debats: quan es passa de la declaració de bones intencions a les concrecions, sorgeixen les diferències de fons. En el cas esmentat, quan Carod i Ribó van advertir que qualsevol aventura comuna ha de tenir necessàriament dos elements essencials com són la regeneració democràtica i el caràcter nacional, no subsidiari, Serra es va fer el sord. El nou primer secretari del PSC, pressionat pels seus interlocutors i pel públic, es va veure obligat a desmentir els dubtes que planen sobre quina és la prioritat real del seu partit, si governar Catalunya o portar González a la Moncloa. De fet, la millor manera d'esbandir

dubtes és el sistema que va emprar Joaquim Nadal per fer rectificar la votació contrària dels socialistes espanyols a l'edició en llengua catalana del BOE. Una demanda que el Parlament de Catalunya havia aprovat amb els vots del PSC, i que els diputats d'aquest partit a Madrid van "oblidar". Hi ha hagut rectificació perquè Nadal ha donat un cop de puny sobre la taula. Ell és qui ha de guanyar les eleccions catalanes, i sap que "oblits" d'aquesta mena són els que allunyen els vots. Duen que Serra és qui va fer la trucada decisiva. Si va ser així, voldria dir que potser sí que alguna cosa va canviant, més enllà de les paraules. Però encara és aviat per mesurar l'abast d'aquest tomb.

De moment, aquest cap de setmana hi ha dos congressos de dues formacions d'esquerra, IC i ERC, que de ben segur verbalitzaran amb més o menys èmfasi el desig de plantar un nou arbre en la política catalana. Ambdues formacions travessen un moment intern delicat. Carod ha de tancar definitivament la ferida interna i donar a ERC el projecte polític seriós i solvent que tant necessita. Ribó, per la seva banda, viu permanentment atenallat pel xantatge anguitista que coacciona bona part de les seves propostes polítiques, especialment en el terreny nacional, i no sembla que sigui en aquesta assemblea nacional

quan es començarà a dividir la solució al problema, sinó més aviat després del congrés de dissolució del PSUC, a la propera primavera. Per tant, en aquesta assemblea l'objectiu de Ribó és mirar de cohesionar els partidaris d'un projecte progressista obert, ni dogmàtic ni subsidiari.

En aquestes condicions, una verbalització a deshora de futuribles tan llunyans com incerts seria com posar el carro davant els bous. Des d'Iniciativa s'estarien regalant arguments i cendint espai electoral als deixebles catalans d'Anguita, delerosos de trobar algun "desviacionisme" de Ribó per justificar una futura però pròxima aventura escissionista. Des d'ERC seria donar oxigen a la nova aventura d'Àngel Colom i dels seus seguidors. Seria revestir ideològicament una fuga que obeeix a motius clarament personals. ■

PERE MARTÍ



"Hi ha hagut rectificació perquè Nadal va donar un cop de puny sobre la taula. Ell és el que ha de guanyar les eleccions catalanes i sap que 'oblits' d'aquesta mena són els que allunyen els vots."